

Arrest

**nr. 56 669 van 24 februari 2011
in de zaak RvV X / II**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.**

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Macedonische nationaliteit te zijn, op 21 oktober 2010 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 30 september 2010 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13quinquies).

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de regelmatig gewisselde memories en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 13 januari 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 februari 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. BUYSSE, die loco advocaat B. VANTIEGHEM verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. MATTERNE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partij die verklaart van Macedonische nationaliteit te zijn, dient op 14 april 2010 een asielaanvraag in. Op 3 juni 2010 neemt de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus. Het ingediend beroep leidt tot het arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 20 september 2010 met nr. 48 281.

Op 30 september 2010 wordt een bevel om het grondgebied te verlaten aan de verzoekende partij uitgereikt. Dit is de bestreden beslissing die luidt:

“In uitvoering van artikel 75, § 2 / artikel 81 en artikel 75, § 2 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, vervangen bij het koninklijk besluit van 19 mei 1993 en gewijzigd bij het koninklijk besluit van 27 april 2007, wordt aan

*de genaamde M. A.
geboren te (...), op (in) (...)
van nationaliteit: Macedonië (Ex-Joegoslavische Rep.)*

het bevel gegeven het grondgebied te verlaten.

Reden van de beslissing :

Op 20/09/2010 werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen

Betrokkene bevindt zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen : hij verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van deze wet vereiste documenten, inderdaad, betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort met geldig visum.

In uitvoering van artikel 7, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de betrokkene bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 15 (vijftien) dagen.”

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. De verwerende partij werpt de exceptie van gebrek aan belang op, daar een eventuele schorsing of nietigverklaring van de thans bestreden beslissing niets afdoet aan de illegale verblijfstoestand van de verzoekende partij.

2.1.2. Overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) kunnen slechts beroepen voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen worden gebracht door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang.

Artikel 75, § 2 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het Vreemdelingenbesluit) luidt als volgt:

“Indien de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen de vluchtelingenstatus weigert te erkennen en de subsidiaire beschermingsstatus weigert toe te kennen aan een vreemdeling, geeft de minister of zijn gemachtigde, overeenkomstig artikel 52/3, § 1, van de wet, aan betrokken vreemdeling een bevel om het grondgebied te verlaten.

Onverminderd de opschortende werking bedoeld bij artikel 39/70, van de wet, worden de beslissingen van de Minister of van diens gemachtigde door middel van een document overeenkomstig het model van bijlage 13 quinquies betekend.”

Uit de gegevens van het administratief dossier blijkt dat bij beslissing van 3 juni 2010 van de Commissaris-generaal de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd werden. De verzoekende partij stelde tegen de desbetreffende beslissing beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Bij arrest van 20 september 2010 gekend onder nummer 48 281 weigert de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zowel de toekenning van de vluchtelingenstatus als van de subsidiaire beschermingsstatus.

Bij een eventuele vernietiging van het thans bestreden bevel vermag de staatssecretaris niet anders dan in uitvoering van artikel 75, § 2, van het Vreemdelingenbesluit, opnieuw, na te hebben vastgesteld dat de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen verzoekende partij noch als vluchteling heeft erkend, noch de subsidiaire beschermingsstatus heeft verleend, bevel te geven om het grondgebied te verlaten. Een eventuele vernietiging van de bestreden beslissing kan de verzoekende partij

geen nut opleveren nu zij op generlei wijze weerlegt in illegaal verblijf in België te vertoeven. Ter terechtzitting hierop gewezen stelt de verzoekende partij zich te gedragen naar de wijsheid van de Raad.

Ter terechtzitting gewezen op exceptie van de verwerende partij, stelt de verzoekende partij dat ze zich gedraagt naar de wijsheid van de Raad. De exceptie van de verwerende partij is in de aangegeven mate gegrond.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een enig middel voert de verzoekende partij aan: *“Schending artikel 7 Vw juncto artikel 1 1 van de verordening EG nr. 539/2001 van de Raad dd. 15 maart 2001 tot vaststelling van de lijst van derde landen waarvan de onderdanen bij overschrijding an de buitengrenzen in het bezit moeten zijn van een visum en de lijst van derde landen waarvan de onderdanen van die plicht zijn vrijgesteld juncto schending van artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen juncto het zorgvuldigheidsbeginsel.”*

Zij argumenteert dat zij niet visumplichtig is omdat Macedonië niet voorkomt op de lijst van derde landen opgenomen in bijlage 1 bij Verordening 539/2001 van de Raad van 15 maart 2001 tot vaststelling van de lijst van derde landen waarvan de onderdanen bij overschrijding van de buitengrenzen in het bezit moeten zijn van een visum en de lijst van derde landen waarvan de onderdanen van die plicht zijn vrijgesteld (Verordening 539/2001), die bij overschrijding van de lidstaten in het bezit van een visum zijn, zodat artikel 1, 1 van de Verordening 539/2001 geschonden is. Voorts legt de verzoekende partij thans haar geldig paspoort voor zodat bewezen is dat artikel 7 van de Vreemdelingenwet geschonden is en de juridische motivering niet correct is, minstens ingaat tegen de hogere rechtsnorm (artikel 1, 1 van de Verordening 539/2001). In de bestreden beslissing werden niet de juiste feiten weergegeven. De formele motiveringsplicht is geschonden. Ook het zorgvuldigheidsbeginsel is geschonden omdat de verwerende partij diende te weten dat de verzoekende partij niet visumplichtig is.

In de repliekmemorie verwijst de verzoekende partij naar het verzoekschrift.

3.2. De verwerende partij merkt op in haar nota wat de middelen betreft:

“In het enig middel wordt een schending opgeworpen van art. 7 van de Vreemdelingenwet juncto artikel 1.1 van de Verordening 539/2001/EG, de art. 2 en 3 van de Wet van 29.07.1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en het zorgvuldigheidsbeginsel.

Desbetreffend laat de verwerende partij gelden dat bij lezing van verzoekers inleidend verzoekschrift blijkt dat deze daarin niet enkel inhoudelijke kritiek levert, maar dat hij er ook in slaagt de motieven vervat in de in casu bestreden beslissing weer te geven en daarbij blijk geeft kennis te hebben van de motieven vervat in de bestreden beslissing.

De verwerende partij is van oordeel dat o.b.v. deze vaststelling dient te worden besloten dat verzoeker het vereiste belang ontbeert bij de betrokken kritiek (cf. R.v.St. nr. 47.940, 14.6.1994, Arr. R.v.St 1994, z.p.).

De formele motiveringsplicht, vervat in de wetsartikelen waarvan verzoeker de schending aanvoert, heeft immers geen ander doel dan het in kennis stellen van de bestuurde van de redenen die ten grondslag liggen aan de te zijnen of te haren opzichte genomen bestuursbeslissing, zodanig dat deze in staat is om te oordelen of het zinvol is om daartegen op te komen met de ter beschikking staande rechtsmiddelen (R.v.St. nr. 60.751, 4.7.1996, T.B.P. 1996, 698), terwijl de voormelde vaststelling impliceert dat deze wettelijke doelstelling is bereikt.

De naleving van de genoemde plicht houdt daarentegen geen verband met de inhoudelijke juridische of feitelijke correctheid van de tot uitdrukking gebrachte motieven (cf. wat inhoudelijke juridische correctheid betreft, naar analogie, Cass., 10.1.1979, Arr. Cass. 1978-79, 522; alsook wat feitelijke correctheid betreft: R.v.St. nr. 44.948, 18.11.1993, Arr. R.v.St. 1993, z.p.; Antwerpen, 16.6.1998, F.J.F. 1998, 693).

Bij lezing van de bestreden beslissing blijkt genoegzaam dat de inhoud daarvan verzoeker het genoemde inzicht verschaft en aldus volstaat om hem toe te laten de bedoelde nuttigheidsafweging te maken.

De bestreden beslissing is immers genoegzaam met redenen omkleed, aangezien daarin zowel haar juridische grondslag als haar feitelijke grondslag zijn vermeld.

Deze vermeldingen laten verzoeker toe kennis te hebben van de gronden op basis waarvan aan verzoeker bevel werd gegeven om het grondgebied te verlaten en maken dat het doel is bereikt dat met het bestaan van de betrokken formele motiveringsverplichting wordt beoogd.

Het normdoel dat ten grondslag ligt aan de in het besproken middel als geschonden aangeduide wetsartikelen is bereikt en de bestreden beslissing is genoegzaam gemotiveerd.

Verzoekers uiteenzetting kan aan het voorgaande geen afbreuk doen, temeer nu verzoekers beschouwingen niet dienstig in verband kunnen worden gebracht met de door hem geschonden geachte rechtsregels.

Gelet op het voorgaande is de verwerende partij de mening toegedaan dat dit aspect van verzoekers enig middel onontvankelijk, minstens ongegrond is.

De verwerende partij laat gelden dat de gemachtigde van de federale Staatssecretaris van Migratie- en Asielbeleid geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, heeft besloten dat aan verzoeker bevel diende te worden gegeven om het grondgebied te verlaten.

De gemachtigde van de federale Staatssecretaris van Migratie- en Asielbeleid handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die verzoekers concrete situatie daadwerkelijk kenmerken, en conform de terzake toepasselijke rechtsregels, het zorgvuldigheidsbeginsel inclusief.

De in casu bestreden beslissing werd rechtmatig genomen, zonder miskennis van de zorgvuldigheidsverplichting waarvan verzoeker de schending aanvoert.

De verwerende partij herhaalt dat de bestreden beslissing werd getroffen op grond van artikel 75, §2 van het K.B. dd. 8.10.1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. Dit artikel voorziet uitdrukkelijk;

""Indien de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen de vluchtelingenstatus weigert te erkennen en de subsidiaire beschermingsstatus weigert toe te kennen aan een vreemdeling, geeft de minister of zijn gemachtigde, overeenkomstig artikel 52/3, §1, van de wet, aan de betrokkene een bevel om het grondgebied te verlaten. Onverminderd de opschortende werking bedoeld bij artikel 39/70, van de wet, worden de beslissingen van de Minister of van diens gemachtigde door middel van een document overeenkomstig het model van bijlage 13Quinquies betekend."'

In casu dient te worden vastgesteld dat:

door de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 3.6.2010 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus werd genomen, verzoeker tegen deze beslissing een beroep heeft ingediend bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen,

- de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bij arrest dd. 20.9.2010 eveneens geoordeeld heeft dat verzoeker dienden te worden uitgesloten van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus,

zodat de asielpcedure van verzoeker beëindigd is.

De in casu bestreden beslissing van de gemachtigde van de federale Staatssecretaris van Migratie- en Asielbeleid is niet meer dan de noodzakelijke en wettelijk voorziene resultante van de beslissing van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen waarbij de vluchtelingenstatus en de subsidiaire bescherming aan verzoeker werden geweigerd. Het betreft een gebonden bevoegdheid.

De verwerende partij ziet dan ook niet in op welke manier de bestreden beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten een schending van de door verzoeker aangehaalde beginselen van behoorlijk bestuur zou kunnen uitmaken.

Immers dient te worden vastgesteld dat er door de bevoegde asielinstanties en de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen na gedegen onderzoek van alle elementen van de zaak terecht werd geoordeeld dat verzoeker dienden te worden uitgesloten van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus.

Terwijl verzoeker zijn beschouwingen betreffende de Verordening 539/2001 niet kunnen worden aangenomen.

De verordening waarvan sprake heeft betrekking op het verblijf voor maximum drie maanden, terwijl verzoeker in casu een asielaanvraag heeft ingediend.

Bovendien heeft verzoeker n.a.v. zijn asielaanvraag zelf aangegeven niet te beschikken over een geldig paspoort.

In zoverre verzoeker thans beweert plots wel over een paspoort te beschikken, komt dit zijn geloofwaardigheid allerminst ten goede.

Bovendien kon de verwerende partij met dit stuk geen rekening houden.

Voor het beoordelen van de wettelijkheid van een bestuursbeslissing dient men zich inderdaad te plaatsen op het ogenblik van het nemen die beslissing, rekening houdend met de alsdan voorhanden zijnde feitelijke en juridische gegevens (cf. bv. R.v.St. nr. 46.794, 30.3.1994, R.A.C.E. 1994, z.p.).

Verzoekers enig middel kan niet worden aangenomen."

3.3. Vooreerst merkt de Raad op dat, zoals de verwerende partij uiteenzet in haar nota, de verzoekende partij zich niet op dienstige wijze op de Verordening 539/2001 kan beroepen. Immers luidt artikel 2 van deze Verordening:

“In deze verordening wordt onder „visum” verstaan een door een lidstaat verleende machtiging of genomen besluit, vereist met het oog op:

- binnenkomst voor een voorgenomen verblijf in die lidstaat of in verscheidene lidstaten van in totaal maximaal drie maanden;*
- binnenkomst voor een doorreis over het grondgebied van die lidstaat of van verscheidene lidstaten, met uitzondering van luchthaventransit.”*

De verzoekende partij is in april 2010 het Rijk binnengekomen en bevindt zich niet in voormelde voorwaarden.

De in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de in artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Uit het verzoekschrift blijkt dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt.

Waar de verzoekende partij de inhoud van de bestreden beslissing bekritiseert voert zij de schending aan van de materiële motiveringsplicht die in het licht van artikel 7, eerste lid van de Vreemdelingenwet moet worden onderzocht.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cfr. RvS 7 december 2001, nr. 101 624).

Bij de beoordeling van de zaak dient de Raad zich te plaatsen op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing met inachtneming van de stukken die de verwerende partij op dat ogenblik waren kenbaar gemaakt.

In casu is de bestreden beslissing genomen in toepassing van artikel 75, § 2 van het Vreemdelingenbesluit en de artikelen 52/3 en 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet dat luidt:

“1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;”

Artikel 2, 2° van de Vreemdelingenwet bepaalt dat een vreemdeling wordt toegelaten het Rijk binnen te komen indien hij in het bezit is van een geldig paspoort of daarmee gelijkgestelde reistitel voorzien van een visum.

Voorts blijkt uit het administratief dossier dat op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing op generlei wijze aan de verwerende partij werd kenbaar gemaakt dat de verzoekende partij in het bezit was van een geldig paspoort. Wel integendeel blijkt zowel uit de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 3 juni 2010 als uit het arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 20 september 2010 met nummer 48 281 dat de verzoekende partij steeds met klem ontkende in het bezit te zijn van een geldig paspoort. Eerst verklaarde verzoeker tijdens het verhoor bij de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat hij nooit een paspoort heeft gehad om vervolgens voor te houden dat hij als kind een paspoort had maar dit tien jaar geleden verloor. De kopie van het thans voorgelegde paspoort toont aan dat het paspoort is uitgereikt op 10 augustus 2008 maar heeft geen stempel. Feit is dat de verzoekende partij als zij tegenover de asielinstanties verklaarde haar paspoort tien jaren geleden te hebben kwijtgespeeld, zij het bestaan van de thans voorgelegde kopie van een paspoort verzwegen en aldus de asielinstanties misleidde. Gelet op deze vaststelling kon de verwerende partij op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing op kennelijk redelijke gronden oordelen dat *“hij verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van deze wet vereiste documenten, inderdaad, betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort”*. Dit is het determinerend motief van de bestreden beslissing. Immers, op basis van de voorgelegde kopie van het paspoort kan niet worden uitgemaakt of de verzoekende partij dit op het ogenblik

van het nemen van de bestreden beslissing al in haar bezit had of dit document op latere datum in het bezit van de verzoekende partij is gekomen. Gelet op de verklaringen die de verzoekende partij voor het nemen van de bestreden beslissing aflegde, komt het de verzoekende partij toe te bewijzen wanneer zij in het bezit werd gesteld van het paspoort waarvan zij, ten tijde van het nemen van het arrest van de Raad betreffende haar asielaanvraag, stelde het niet te bezitten. Het gegeven dat ook een motief werd toegevoegd dat de verzoekende partij geen geldig visum had is een overtollig motief zodat de kritiek hierop niet kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Volledigheidshalve merkt de Raad op dat de verzoekende partij niet ontkent in het Rijk te verblijven sedert haar asielaanvraag, hetzij langer dan drie maanden.

Gelet op de eigen verklaringen van de verzoekende partij, toont de verzoekende partij niet aan dat de verwerende partij in de bestreden beslissing niet is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, zij die niet correct heeft beoordeeld of op grond daarvan onredelijk tot haar besluit is gekomen. Deze vaststelling volstaat om de bestreden beslissing te schragen. De verzoekende partij toont geen schending van de motiveringsplicht en/of van artikel 7, eerste lid van de Vreemdelingenwet aan.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenfinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167 411; RvS 14 februari 2006, nr. 154 954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het betreffende dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken. Met verwijzing naar hetgeen voorafgaat steunde de bestreden beslissing op datum van het nemen van de bestreden beslissing op alle dienstige gegevens die aan de verwerende partij waren kenbaar gemaakt. Een schending van het zorgvuldigheidbeginsel kan, gelet op de leugenachtige verklaringen van de verzoekende partij, niet aangenomen worden.

Het middel is niet gegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vierentwintig februari tweeduizend en elf door:

mevr. M. BEELEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. BEELEN